

karakterom odnosa prema tom genocidu. Finkelštajn je upravo to promenio. Ima mišljenja da Nemci čak rado prihvataju zahteve za odštetom jer ih to rehabilituje od nečega što se ne može rehabilitovati. Zato što je skrenuo pažnju na zloupotrebu rehabilitacije te vrste u Nemačkoj i njenu normalizaciju u svetu, naišao je na snažan otpor. Otpor jevrejskih udruženja može se objasniti ekonomskim i nacionalnim razlozima, dok je nemački levoliberalni blok u Finkelštajnu video remetioca antifašizma. Štajnbah je čak zaključio da je u Nemačkoj napad na jevrejske organizacije antiprosvetiteljski pamflet, što je tipično preterivanje u otporu "Holokaust industriji".

Postoji tesna veza između materijalnih interesa, odbrane od sećanja i delom međugeneracijskog zaplitanja u mentalitet društva počinilaca i poistovećivanja sa njim, "na strani okrivljenih" (Rensmann 2001) Nije samo reč o interesima kapitala i nacionalizmu, već i o psihološkoj odbrani od raširenog saznanja da je gotovo čitava nacija učestvovala u zločinima. Napor da se realnost zločina progna iz sećanja i obznani istorijska normalnost podudara se sa nastojanjem da se žrtve optuže za novo uznemiravanje. Jevreji su personifikovani uzrok "trajne prezentacije naše sramote". Debata oko obeštećenja prima antisemitske tonove: "danas se sećamo i prebrojavamo samo zbog Jevreja i američke Istočne obale". Napad na Jevreje je kolektivno samorasterećenje. Zato se i Finkelštajnova optužba "organizovanog američkog jevrejstva" i njihove eksploatacije Nemačke uklopila u u strukturu antisemitske debate o obeštećenju, uprkos tome što je pisac Jevrejin i levičar. Ovde nisu važna brojna upozorenja na moguću konzervativnu ulogu Finkelštajna kao tobože neutralnog "jevrejskog krunskog svedoka", već novi ideološko-kritički ton rasprave. Ne prevladavaju više sukobi oko kritike ili pravedanja kapitalizma u tumačenju fašizma, već se debata pomera na pitanje normalizacije nemačkog nacionalizma i Berlinske republike. Kritičari upozoravaju da je fašizam opomena obnovi nemačkog desnog ekstremizma i ujedinjenju Evrope. Odgovornost kapitala ne samo da nije u prvom planu, već se protivljenje normalizaciji fašizma shvata kao osiguravanje mirnog kapitalističkog ujedinjavanja Evrope. Odgovorniji su intelektualci nego kapital, jer je ovaj u multinacionalnom obliku zaboravio fašističku prošlost i okrenuo se protiv desničarskog šovinizma koji ugrožava globalizaciju. To je razlog zbog čega nemački liberali i centar nisu mogli da prihvate Finkelštajna. Dakle, ne zbog njegove kritike američkog imperijalizma već zbog problematizovanja neuporedivosti holokausta, kao osnovnog uslova nemačkog prihvatanja u Evropi. Ukazivanje na gole materijalne interese žrtava i prokazivanje njihovih branilaca, koji eksploatišu njihovu patnju, opravdava odbranu. Jevreji se pretvaraju u večnog progonitelja. Stereotipi debata o obeštećenju koncentrišu se na Jevreje. Oni koji predstavljaju Aušvic prikazuju se kao privilegovana žrtvena grupa, pa im se u skladu sa antisemitskim obrascem, pripisuje da sami eksploatišu holokaust. Uprkos sličnom političkom efektu postoji važna razlika između Finkelštajna i Valzera. Debata oko "Holokaust industrije" složenija je, jer američka levica i levoliberalni kritičari SAD imperijalizma nisu mogli prihvatiti Izrael kao najaktivnijeg SAD saveznika i nosača aviona na Bliskom i Srednjem istoku. Zato su delovi levice došli u protivrečnu situaciju da im se pripisuje antisemitizam jer su mimo namerena liniji podrške nemačkim interesima u odbrani od zahteva za obeštećenjem. Kod nemačke levice prisutan je antiimperijalizam usmeren protiv Izraela koji iz ideoloških razloga otežava sporazum sa jevrejskim delom fašističkih žrtava. S druge strane, na desnici decenijama opstaju relativisti koji se bore protiv priznavanja nemačke odgovornosti, skrećući pažnju na vlastite patnje, pre svega nemačkih prognanika. Nemački konzervativci pozdravili su levičara Finkelštajna po logici – neprijatelj moga neprijatelja je moj prijatelj. Zato levičarsku kritiku holokaust